

Tronfjellposten

SPESIALUTGAVE Nr. 29

Uke 3 * Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet * 2022

Swami Paramananda i Ranchi, Bihar, 1983. Foto: BP.

I SØKEN ETTER SANNHET

MINE OPPLEVELSER MED
SWAMI PARAMANANDA

SELVBIOGRAFIEN TIL EN YOGI FRA VESTEN

BJØRN PETERSEN

© Copyright

Bjørn Pettersen

og

Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet
2560 Alvdal
Norge

Denne selvbiografien kan ikke gjengis helhetlig eller i deler,
på noe medium eller i noe media,
spesielt ikke sosiale medier,
uten forfatterens eller utgiverens skriftlige samtykke.

Dette gjelder også for oversettelse til andre språk.

Det oppfordres derimot til å skrive og dele omtaler, gjerne på sosiale medier,
og dele lenker som viser til kilden:

www.tronuni.org

INNHold

Forord

Innledning

Forvandlingens kondor
Huggormens budskap
Ios i mitt hjerte
Ashramen i Rishikesh
Kosmiske lotuser
En indisk yogi på Tronfjell

(1) Paramanandas smil

Uventet besøk fra Syd-India
Brev fra Swami Paramananda Giri
Fangenskap i Rishikesh
Første møte med Paramananda
Tripti Ma
Fem dager i Ranchi
Mantra-diksha
Ramakrishna darshan
Problemer i Alvdal

(2) Meditasjonens kunst

Tilpasning til Banagram
Livet i Paramananda Mission
Mental kommunikasjon
Reisen til Syd-India
Mahashivaratri og Balyogi-darshan
Malaria og sannyasa
Om-karam
Banagram og Kathmandu
Malaria i Norge

(3) Transcendens

Sadhana på Shantibu
Fresende kundalini
Innenfor Paramanandas aura
Guru kripa
Besøk av venner fra Norge
Asgeirs bortgang
Turiya på Shantibu
«... slik rishiene puster»
Baul i Himalaya

(4) Samlivet med Paramananda

Ankomsten til Norge
Paramanandas tilblivelse og livshistorie
Fredsplatået på Tron
Sannheten om Sri Anandas gjenfødelse
Baul på Tronfjell
«... vi er nesten den samme ...»
På Inter-Rail i Europa
Nord-Norge-tur
Tapt manuskript

(5) Fredsuniversitetet på Tron

Valfart til Banagram
Hulene ved Udayagiri
Tripti Ma kommer til Norge
Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet
Paramananda kommer igjen til Norge
Piknik på Ganges
Paramananda til Norge for tredje gang
Livskunstkurs ved Savalen
Vanskeligheter og intrigespill

(6) For evig Paramananda

Siste fremtreden i Norge
Budskap og forutsigelser
Paramananda forlater sin fysiske kropp
Stor sorg i Banagram
Splittelse og oppløsning
Paramanandas siste leksjon
-Essensiell lære
-Hvem er Paramananda?
Paramanandas dikt «Jeg»

Utleddning

Reinkarnasjon og Rishier
Øst og Vest
Vitenskap og åndelighet
«Sjel» og sinn
Guru og Sishya (lærer og elev)
Søken etter Sannhet
Formålet med livet

Etterord

FOR EVIG PARAMANANDA

Essensiell lære

Paramanandas lære er så enorm at den er omtrent som Bhagavadgita, og den er læren for den kommende tidsalderen. Jeg håper at han vil tilgi meg at jeg i det hele tatt forsøker å sammenfatte den i skrift. Må det bli akseptabelt for ham og tjene sin hensikt!

Paramananda har revitalisert, forenklet, forklart og utvidet de åndelige begrepene, åndelig forståelse og åndelig liv på alle måter. Han var alltid veldig klar og tydelig, og la stor vekt på nødvendigheten av et solid og harmonisk fundament før det kunne bli snakk om noen åndelighet: Først *naturlighet*, dernest *medmenneskelighet* og så *åndelighet*. På naturlighetens grunnlag kan medmenneskelighet manifesteres, og på medmenneskelighetens alter kan åndelighet virkelig gjøres. Uten naturlighet er det ingen medmenneskelighet, og uten medmenneskelighet er det ingen åndelighet! Hvis noen fremstår som et stort åndelig overhode, men er tilgjort og unaturlig, og ikke viser noen medfølelse eller vanlig medmenneskelighet overfor andre, hvilken verdi har da hans åndelighet? Naturlighet vil si at man er seg selv og ikke er tilgjort – at tanke, tale og handlinger er enstemmig – og at man er oppriktig. At man er medmenneskelig, vil si at man har en våken og aktiv samvittighet, at man viser empati og omsorg, og at man gjør mot andre det man vil at andre skal gjøre mot en selv. Åndelighet betyr fullbyrdelse i livet – at man går gjennom livet i kjærlighet fremover mot fullkommenhet og realiserer sitt Selv.

Han nevnte *tre idealer for livet*, som samtidig er tre tegn på åndelighet, og de er: **Sannhet, kjærlighet og selvoppofrende tjeneste**. Det er ingen sannhet uten kjærlighet, og heller ingen kjærlighet uten sannhet. Men det som viser tydelig for alle at sannhet og kjærlighet er til stede i et menneske, er hans eller hennes selvoppofrende eller uegennyttige væremåte overfor andre mennesker. Et slikt menneske er virkelig åndelig, og vil bare være til gagn for sine medmennesker og for samfunnet som helhet. Vil du forstå om et menneske er åndelig eller ikke – se på hans eller hennes selvoppofrelse!

Videre nevnte han *syv livsprinsipper* der det først er tre grunnleggende behov som alle mennesker har, nemlig behov for **mat, klær og husly**. Dernest kommer tre nødvendigheter i livet som alle trenger: **helse, utdanning** og

trygghet. Men alle disse behovene og nødvendighetene har et formål, og det er den fullstendigjørelsen eller **åndeligheten** hvori livet oppnår sin fullbyrdelse. Det har ingen hensikt bare å oppfylle materielle og mentale behov. Ingen føler noen egentlig tilfredsstillelse ved det, og om de mener at de gjør det, vil det alltid kun være for en viss periode, det vil aldri kunne gi varig tilfredsstillelse. Samtidig har det heller ingen hensikt å snakke om åndelighet til mennesker som ikke har de grunnleggende behovene oppfylt – det vil være rent ut umenneskelig. Så først må man tilfredsstille grunnleggende behov og nødvendigheter, og så kan man konsentrere seg om **livskunst** og **kunsten å leve**. I livskunst er det *tre likeverdige trinn* (eller aspekter) som omfatter hele mennesket med hode, hjerte og muskler, eller **fysisk, emosjonelt** (mentalt) og **åndelig**. Og et åndelig liv er et liv med visdom, kjærlighet og styrke, hvor menneskene alltid er rede til kunnskap, medfølelse og selvoppofrende tjeneste.

Gud gjenspeiles i alt liv og i alle mennesker. Paramananda sa klart og tydelig: «**Mennesket er det levende speilbilde av Gud, så den høyeste form for tilbedelse er selvoppofrende tjeneste til våre medmennesker.**» «Mitt barnehjem, min skole og mitt sykehus er mine templer,» sa Paramananda. Han sa også at «**Sannheten ikke kan forklares, den kan bare realiseres**», og at «**Realisering kommer gjennom øvelse, ikke tro.**» Når det gjaldt de forskjellige religionene i verden, kunne han si: «Jeg elsker Jesus, men jeg forstår ingenting av kristendommen; jeg elsker Buddha, men det er umulig å forstå buddhismen; jeg elsker Krishna, men hinduismen er helt uforståelig», osv. «**Verden trenger ingen flere religioner – vi trenger medmenneskelighet.**»

Alle menneskets problemer skyldes fravær av kjærlighet, både individuelt og kollektivt. Paramananda sa at hvis du kan elske et menneske fullstendig, vil du bli realisert! Med Paramanandas egne ord:

Kjærlighet tilsidesetter død og overvinnes frykt. Bare kjærlighet kan overkomme alle problemer og tragedier i livet. Lysten til å ofre seg selv for andre, er en naturlig tendens hos elskere – den flyter i deres årer. Kjærlighet er en opplevelse som føles av alle – kjærlighet er et språk som forstås av alle. Spre din kjærlighet!

Noe av det mest spesielle ved Paramananda var at han ga **full verdi til livet**. Han snakket ikke om noen bedre til-

Dedikerte mødre i forskjellige aldre ved inngangspartiet til Banagram ashram, Paramananda Mission. Fra venstre: Chaina Maitra, Rupali Das, Sabitri Mitra (Purnanandas mor), og Chaitali Das. De tre unge 'mødrene' er fra kvinnesenteret Satavisha Social Welfare Society ved Azim Ganj i Murshidabad. Foto: BP. desember 1999.

stand noe «annet sted» (jf. kristendommen og islam) eller at alt dette er en stor illusjon som du må passe deg for (jf. hinduismen og buddhismen). Men han la absolutt vekt på betydningen av **retning i livet mot fullkommenhet og realisering**. Og **realisering er bare mulig i livet, gjennom livet** – aldri ved å flykte fra livet! Bare gjennom fysisk kropp i dette fysiske livet, er det mulig å realisere Selvet. Derfor må vi akseptere livet slik det er og møte alle utfordringene det gir oss. Det er ingenting galt med dette livet.

Vi er alle født inn i det gjennom seksualitet og gjennom vår mors kjønnsorgan. Hun har båret oss fram og nærer oss med melk fra sine egne bryster. Ved hennes kjærlighet har vi liv. Derfor æret han alltid morsfølelsen og fremhevet betydningen av moderskap eller maternitet. Han sa at **moderlighet er den høyest oppnåelige tilstanden i denne verden**, og at eksempelet ved en enkelt god mors selvoppofrelse for sitt barn er bedre enn rådene fra hundre vise menn! Alle de virkelig store inkarnasjonene i verden har æret sine mødre. Selv så jeg han bøye seg i ærbødighet (gjøre *pranam*) for en eneste person, og det var for den eldgamle bestemoren hos familien Mukherjee i Banagram landsby, hvor han hadde bodd før ashramen ble bygd, og hvor han alltid spiste kveldsmaten sin når han var i Banagram. Jeg vet at han gjorde det også til sin egen mor. «**Hvis moren er god, er allting godt**», pleide han å si. Og derfor var han omhyggelig med å lage gode forordninger for vanskeligstilte kvinner (jf. Satavisha Social Welfare Society), og han likestilte alltid menn og kvinner i alle sine ashramer og sentre. Han sa at:

Menneskehetens framtid avhenger av den betydningen vi gir moderligheten i samfunnet.

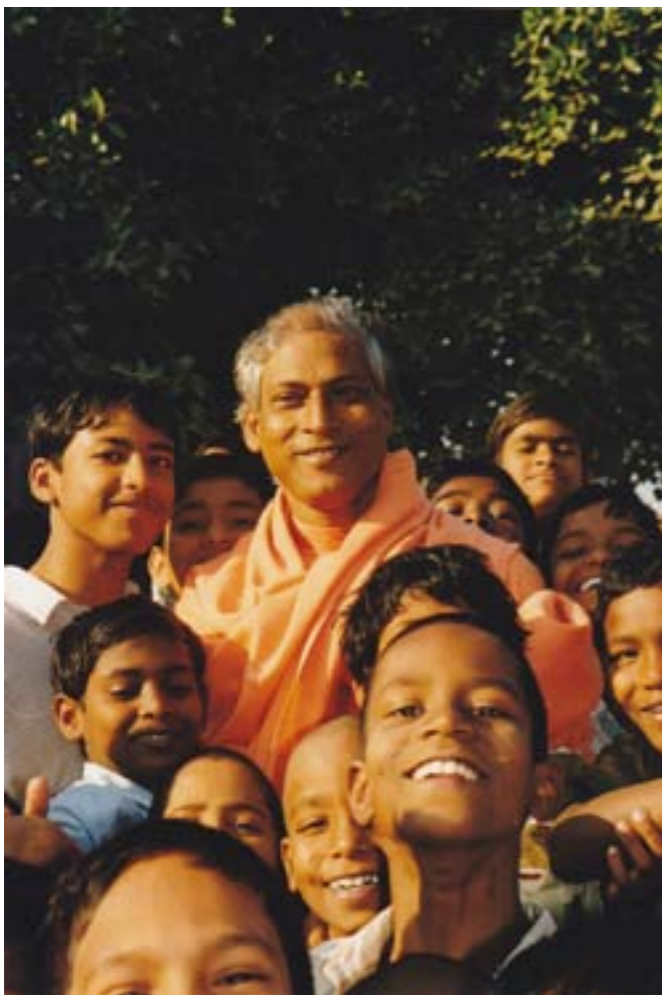
Jagu Ma (Jagadishwari), Bhakti Prana, i blomsterhagen utenfor Paramanandas hytte i Banagram ashram, desember 1999. Vi ser her at hytta er forbundet med det nye tilbygget til Sadhana Bhavan (gjestehuset), hvor Paramananda hadde sitt eget lille kjøkken, spisebord og baderom. Foto: BP.

Ellers viste han hele tiden full våkenhet og tilstedeværelse, og var alltid levende interessert i alle ting, og deltok aktivt i alle aspekter ved det å leve i dette livet.

Med Paramananda har kvinnen – i historisk perspektiv – endelig blitt helt likestilt med mannen. Ingen har forklart skapelsen og selve **formålet med skapelsen** som han. Han sier:

I begynnelsen var det bare en enhetlig eksistens eller Absolutt Bevissthet i en ikke-dualistisk væren. Men i denne tilstanden var det ikke mulig å nyte smaken av nektar eller å føle lykksalighet. Sagt med andre ord: I Selvet, hvor en annen identitet mangler fullstendig, kan en ikke realisere seg selv, og uten realisasjon er det ingen lykksalighet fordi det ikke finnes noen bevissthet om en eksistens. Derfor delte Den Ene Eksistensen seg selv opp i to – i Opprinnelig Natur (*Shakti*) og Naturlig Væren (*Shiva*) – og det enorme universet begynte å ta form i skapelsens gryning. Denne todelte eksistensen fremkalte en felles nytelse av nektar med den ene 'delen' som *Parama Purusha* (opprinnelig mann) og den andre som *Parama Prakriti* (opprinnelig naturkraft). Men det er ikke, og kan aldri bli, en fundamental forskjell mellom de to vesenene.

De tilsynelatende motsetningene tjener formålet med guddommelig lek, fordi den ene beror på den andre for fullbyrdelse. Bare den ene alene, er ufullstendig uten den andre, og begge lengter etter hverandre for absolutt fullbyrdelse. Derfor er det ikke to vesener, men en tilsynelatende dualitet av halve vesener som forenes for å bli én. Todelingen av kjønnene til de fleste skapte vesener reflekterer denne tilsynelatende dualiteten i skapelsen, slik som det også er med mann og kvinne blant menneskene. Uten foreningen av de to er det umulig å nyte eller å smake ekstasen til den

Glade gutter i Banagram Paramananda Mission! Alternativet for disse guttene ville ha vært et beinhardt liv, antagelig på gata i India. Her får de mat, klær, husly, helsehjelp, utdanning, trygghet og åndelig samvær! Til venstre og øverst ses de sammen med Madhan Maharaj, Swami Chitbilasananda, som hadde hovedansvaret for dem. Han var også en fetter av Paramananda. Alle fotos: BP, desember 1999.

evige leken. I denne foreningen blir en fullbyrdet, og dette er den virkelig naturlige tilstanden.

I den guddommelige leken eller den universelle ekstasen, eller i foreningen mellom det statiske og det dynamiske, som er tilstanden til *Sahaja Manusha* eller **Det Naturlige Mennesket**, er lyksaligheten evig og kun ment for nytelse.

Dette fjerner enhver tvil om likeverdigheten i rollene til kvinne og mann, slik de er ment å være fra skapelsens side. Begge kjønnene reflekterer likeverdig Den Absolutte Bevissthet eller Væren, og de er gjensidig avhengige av hverandre og utfyller hverandre. Det besvarer også det 'evige' spørsmålet om *hvorfor* vi er her! Likevel betyr det ikke at en ikke kan leve enslig og oppleve alt dette inni seg gjennom foreningen mellom individuell bevissthet og Ren Væren, men det blir mer virkelig og i tråd med skapelsens formål, slik på det ytre, fysiske planet.

Paramananda tok alltid de svakes parti, og han sa ved flere anledninger at i sin neste inkarnasjon ville han ha kvinnekropp. Og ikke nok med det – han ville også la seg føde inn i den fullstendig kasteløse stammebefolkningen i India.

Ettersom Paramananda ga full verdi til livet – elsket og æret det dypt – har han også gitt de nødvendige forklaringene til dets hovedprinsipper for at vi skal forstå det – forhåpentligvis i tide før vi utsletter oss selv og den naturen vi lever i og er fullstendig avhengige av:

I denne skapelsen av motsetninger eller polariteter er *evolusjonen en reise gjennom livet mot fullkommenhet*, og med den nedadstigende evolusjonen fra Absolutt Bevissthet kom også evolusjonen av «bevissthetens skygge» – egoet eller *ahamkar*, med følelsen av smerte og utrygghet i livet (etter full trygghet = gjenoppståelse!). Den *nedadstigende evolusjonen* er fra **væren** til **individualitet** og fra individualitet til **personlighet**; eller fra **enhet** til **mangfold** og fra mangfold til **variasjon**. Alt dette er relativt, men det er ingen skilnad. Nedadstigning og oppadstigning er skapelsens syklus, og med nedstigning og oppstigning av dynamisk energi er en evolusjon blitt komplett, som er Guds guddommelige forlystelse og lek.

Det **statiske** (*shiva*) aspektet til Gud eller *Brahman* er 'Mektig', men har ingen bevegelse av energi, mens det **dynamiske** (*shakti*) aspektet til *Brahman* er 'kraft i bevegelse' [eller 'makt i utfoldelse'] og har to hove-

dretninger: *gradvis utvidelse*, som er *nedadstigende*, og *gradvis konsentrasjon*, som er *oppadstigende*. Og på den måten er det **statiske** det evige vitnet til de to bevegelsene av Sin egen Energi eller **dynamiske kraft**. Absolutt Bevissthet eller *Brahman* eller Gud gjenspeiles i alle kropper, det er bare operasjonsfeltet som er forskjellig gjennom graden av manifestasjon, samt også gjennom tre grunnleggende modus i manifestasjonen, som *tamasisk modus* eller mindre manifestasjon; *rajasisk modus* eller moderat manifestasjon; og *sattvisk modus* eller mer manifestasjon. Alt dette er mangfold, men det er ingen skilnad, og modus er intet permanent, men kan bli forandret – gjennom livskunst og kunsten å leve! *Brahman* er visseilig allmektig og allestedsnærværende!

Han har beskrevet virkeligheten til det rent åndelige livet slik:

I den *oppadstigende evolusjonen*, når du vet at ditt *ego* er **identitetens skygge** og at din **identitet** eller ditt *individuelle Selv* er *værens speilbilde* eller **Absolutt Bevissthet**, vet du at det i virkeligheten ikke eksisterer noe slikt som «bevissthetens skygge» eller *ahamkar* eller ego, men at alt bare er **Atman** og at det i realiteten ikke er noen forskjell på Atman eller **Brahman**! Da er du i **turiya** – *hinsides alt* som et fullstendig vitne. Alt skjer, strømmen av tanker stopper ikke – alt er som det er – men du er bare et vitne. Det er **seeren** (rishi), og det er **realisasjon**!

En annen ting som er veldig spesielt med Paramanandas lære, og som til fulle fullstendiggjør det at han gir full verdi til livet, er at han ikke sier at *nirvikalpa samadhi* er 'livets endepunkt' eller 'den ultimate topp av åndelig oppnåelse', eller noe i den retningen. Han sier at *nirvikalpa* ikke er det endelige målet: Etter *nirvikalpa* starter en annen yoga og det er **purushottama yoga** – fullkommengjøringen av livet og manifestasjonen, som er å se Gud i alle levende vesener, hele Skapelsen og alt som eksisterer. Bare da er *prema* eller guddommelig kjærlighet mulig (før *nirvikalpa samadhi* kan ingen virkelig elske). Med hans egne ord:

I nirvikalpa samadhi «erfarer» en det statiske aspektet av Brahman, og etter nirvikalpa erfarer en rasa, som er opplevelsen av både det statiske og det dynamiske aspektet av Brahman samtidig, dvs. det statiske blir det dynamiske og det dynamiske blir det statiske – de er identiske, én og den samme!

Det dynamiske aspektet av Brahman er fullstendig kjærlighet, og det statiske aspektet av Brahman er fullstendig visdom. Sammen gir de den ultimate ekstasen Rasa!

«**Realiser ditt Selv og nyt dette livet**», er hans strålende budskap!

Dette er noe av det mest sentrale i Paramanandas lære og budskap til oss, som han til vanlig pleide å omtale som «*baul*», og som han sa ville bli menneskehetens lære for framtiden. '*Baul*' betyr at det er fullstendig harmoni mellom de tre aspektene som utgjør mennesket, altså mellom det åndelige, det mentale og det fysiske, slik at det er fullstendig likeverdighet mellom hode og hjerte og kroppens muskler, eller at tenkning, føling og handling, eller kunnskap, medlidenhet og styrke har fullstendig jevnbyrdig status i livet (i indisk terminologi betyr det at det vil være full harmoni mellom *Brahma*, *Vishnu* og *Shiva*, eller mellom vedanta, *bhakti* og tantra). (Se kapitlet «Baul på Tronfjell» i seksjonen «Livet sammen med Paramananda»; se også kapitlet «Livskunst-kurs på Savalen» i seksjonen «Fredsuniversitetet på Tronfjell»). Med Paramanandas egne ord:

I hovedsak handler ideen om *baul* utelukkende om mennesket da en ikke trenger å tenke utenfor rammeverket til vår fysiske kropp. Og derfor er den materielle kroppen en *bauls* største skatt fordi den er et middel som har potensiale til å oppnå naturlighet eller den opprinnelige og naturlige tilstanden.

Og så insisterte han på alltid å leve enkelt. En gang kom det en svært velstående forretningsmann til Banagram som syntes det var altfor ille at Paramananda skulle bo i et slikt fattigslig, lite leirhus med stråtak, akkurat på same måte som de vanlige landsbyboerne, og tilbød seg å bygge et stort slott til ham. Men da truet Paramananda med å dra tilbake til Himalaya og aldri komme ned på slettelandet igjen. Han aksepterte heller aldri svarte penger. Og så hadde han aldri noe behov for å vise seg frem eller å framheve seg selv. Når han reiste til *Kumbha Mela*, var det som tilskuere, ikke ridende på en stor elefant i prosesjon og med masse pomp og prakt, slik mange religiøse og åndelige overhoder gjør. De få som var med ham ved slike sjeldne anledninger, kunne oppleve at han plutselig ble borte fra dem, og da han etter en stund dukket opp igjen, sa han bare at han hadde oppdaget en som var realisert og derfor gjerne ville snakke med ham.

Han hadde heller aldri noen behov for å komme med høytidelige erklæringer på egne vegne som ville fremme hans person, og heller ikke noe behov for å fastslå noen sannhet eller noen lære. **Hans eneste anliggende var oppriktig og helhjertet å hjelpe sine medmennesker.** Men det kan ikke være tvil om at Paramananda, med sin store vekt på naturlighet, medmenneskelighet, maternitet og livets verdi, har gitt oss en fullstendig 'åndelig pakke', som er *den eksakte medisinen for vår tid*. En høyst vidunderlig og særdeles nødvendig gave til en nær tapt menneskehet på randen av utslettelse.

Hvem er Paramananda?

Som sagt innledningsvis i forordet, føles det omtrent umulig å skulle gi en reell beskrivelse av Paramananda. Det jeg sier om Paramananda her i denne boka, er først og fremst en gjengivelse av mine konkrete, selvopplevde opplevelser med ham ved fysisk samvær, og ord han har ytret til meg ved slike anledninger, men også gjennom drømmer, brev o.l. Med andre ord: Mine direkte erfaringer med ham. Dette blir naturligvis subjektivt fra min side, dvs. hvordan Paramananda har forholdt seg til meg, og hvordan jeg har oppfattet og forstått dette, i tråd med min begrensede evne og kapasitet til å oppfatte og forstå, og til å uttrykke meg skriftlig. Slik må det nødvendigvis bli. Og derfor har jeg også likegodt formet hele denne boka som en subjektiv selvbiografi, selv om jeg samtidig introduserer Paramananda til et internasjonalt publikum. Når jeg nå da i dette kapitlet skal forsøke å si noe mer inngående om Paramananda, både som fenomen og hinsides fenomen, bør leseren være ekstra oppmerksom på dette forholdet, for jeg ønsker ikke å farge Paramananda med min personlige farge. Mitt ønske er at alle som leser dette – hver og en – skal ha sin egen oppfattelse og følelse av Paramananda, som er bare deres!

Hvis jeg skal forsøke å se Paramananda i et større perspektiv, for menneskeheten og for verden, ser jeg ham som den hittil største manifestasjonen av det guddommelige i denne skapelsen – som en *purushottama* eller det Absoluttes endelige og fullstendige fremkomst i materien (slik som også Krishna var i sin tid). Og plassert i vår turbulente tid med en helt bestemt oppgave, ser jeg på ham som det hinduene kaller *Kalki Avatar* – den tiende og siste av de guddommelige nedstigningene eller inkarnasjonene, som avslutter *Kali Yuga* med dynamisk åndelighet. *Kali Yuga* er den nåværende tidsalderen, som er den siste og korteste av i alt fire sykliske tidsaldere i hindukosmologien, og som er den tyngste, mørkeste og mest materielle (minst åndelige) av dem. *Kalki Avatar* er ikke først og fremst en person eller identitet, men representerer, som alle de andre ni avatarene før ham, en markant overgang eller et skille i livets evolusjon – som et stort hopp fremover. For eksempel var den forrige avataren, Buddha Avatar, ikke bare representert ved personen Buddha, men var også representert ved Kristus, Chaitanya og Ramakrishna gjennom hele 2500 år, og sto for ikke-vold, åndelig kultur og sosiale forhold i menneskets utvikling. Alle disse forskjellige avatarene er likefullt alltid manifestasjoner av den samme identiteten.

I *Kalki Avatar* ser vi også rishien Swami Sri Ananda

Acharya (1881-1945) fremstå med de riktige symbolene for denne avataren, som ifølge skriftene skal komme ridende på en hvit hest med sverd i hånd og bekjempe ondskaper. Sri Ananda kan ses på som den umiddelbare forløperen og veirydderen for Paramananda, og sistnevnte personifiserte denne avataren mer enn noen annen vi kjenner. Og når vi vet om forholdet mellom Sri Ananda og Paramananda (se kapitlet «Sannheten om Sri Anandas gjenfødelse»), gir dette mening til det store bildet. Det kan for kuriositetens skyld også nevnes at Paramananda var født i 'hestens år', ifølge kinesisk astrologi, med elementet metall.

Paramananda sa selv at han bare hadde kunnet gi 0,24 % av sin kraft i sitt liv som Paramananda her på denne jorden, fordi det var maksimum av hva Jorden kunne motta nå. Og likevel var selv det noen ganger for mye for oss som hørte på ham. Enkelte ganger kunne han plutselig stoppe helt opp i sin tale og si at han ikke hadde tillatelse til å si mer (om det spesielle emnet). Og han kunne si ting som at han ga oss altfor mye – mye mer enn vi kunne fordøye: «Jeg gir dere 250 volt, mens dere er fornøyde med kanskje bare 50 eller 100 volt.» Han sa også at samtidig med dette livet her på Jorden, så han seg selv også manifestert og arbeidende på et utall andre planeter rundt om i universet (han sa til og med det nøyaktige antallet, men det huskes ikke, bare at det var et veldig stort tall).

Det er et kontinuerlig arbeid som pågår for å bringe det guddommelige inn i materien, eller ned på det dagligdagse planet (jf. min bestemmelse for mitt eget liv etter *turiya*). Og derfor blir vi født inn i de «lavere kaster» i dette livet, og må leve og streve som alle andre.

Paramananda, Ranchi, Bihar, juli 1983.
Foto: BP.

Flere glade barn i Banagram Paramananda Mission. Øverst til venstre: Den store, åpne lekeplassen ved det gamle banyantreet. Øverst til høyre: Foran den gamle skolebygningen. Over til venstre: Ved inngangen til Paramanandas hytte. Over til høyre: på lekeplassen.

Under: Parti fra den store dammen med kjøkkenet, spisesalen og Sadhu Bhavan (rom for alle sannnyasins) i bakgrunnen.
Alle fotos: BP, desember 1999.

Inni hytta til Paramananda på Shantibu i Alvdal, Norge, 27. desember 1999. Foto: BP.

ORDLISTE (forenklet)

- ahamkara** – «ego»; 'den jeg-gjørende evnen hos mennesket', oppstått fra frykt og usikkerhet som et tilsynelatende adskilt individ.
- atman** – Selvet, hvor Værens enhet hviler, innbefattet mennesket, naturen og Gud.
- baul** – filosofi med mennesket i sentrum, fysisk, emosjonelt og åndelig.
- Brahman** – 'Det Absolutte'; 'Absolutt Bevissthet'; 'Gud'.
- guna** – 'beskaffenhets' eller 'kvalitet' i naturen; den egenskapen som gjør at vi kan skille en ting fra en annen. Se *rajas*, *sattva*, *tamas*.
- Kali Yuga** – den siste og korteste av i alt fire tidsaldere, som går i syklor og alternerer i Skapelsen; nåværende tidsalder, som er den tyngste, mørkeste og mest materielle (minst åndelige) av alle tidsalderne.
- Kalki-Avatar** – den tiende og siste av de guddommelige inkarnasjonene i hinduismen, som avslutter *Kali Yuga* med dynamisk åndelighet.
- Krishna** – den mest berømte og elskede av Indias guddommer, som er hovedpersonen i Bhagavadgita eller 'Guddommens sang' («hinduenes bibel»), som er del av det store eposet Mahabharata.
- Kumbha Mela** – verdens største, fredfulle ansamling av mennesker hvor opp mot hundre millioner hinduer kan samle seg for hellig bading i elven hvert tredje år ved enten Haridwar, Allahabad (Prayaga), Nashik eller Ujjain. *Kumbha Mela* skifter på å arrangeres mellom disse fire stedene, slik at det tar tolv år før arrangementet igjen kommer til det samme stedet.
- nirvikalpa samadhi** – den form for *samadhi* som er uten noe objekt i sinnet og som ikke kan forklares, til forskjell fra *savikalpa* og andre former for *samadhi*; «motsatt *samadhi*», som er helt forskjellig fra alle andre former av *samadhi*. Etter fullstendig *nirvikalpa samadhi* er det ikke lenger noen årsak til gjenfødelse.
- parama prakriti** – opprinnelig naturkraft.
- parama purusha** – opprinnelig mann.
- pranam** – respektfull hilsen, som finnes i flere former og variasjoner.
- prema** – guddommelig kjærlighet eller ekstatiske kjærlighet; den mest intense form for kjærlighet, som bare er mulig etter *nirvikalpa samadhi*.
- purushottama yoga** – den yoga som begynner etter *nirvikalpa samadhi* eller Selvrealisering, som er å se det guddommelige eller Gud i alle levende vesener, i hele skapelsen og alt som eksisterer. Se *nirvikalpa samadhi*.
- rajas** – den midtre, to-veis rettede *guna*, som representerer en moderat grad av manifestasjon; energi, aktivitet, rastløshet. Se *guna*.
- rasa** – 'juice', 'essens', 'eliksir'; den mest intense og ekstatiske formen for nytelse i livet.
- rishi** – 'seer'; Selvrealisert helgen; det høyeste nivå et menneske kan nå til gjennom evolusjonen, som manifesterer kjærlighet og visdom; (i flertall) 'de syv (opprinnelige) rishiene' har ikke kommet gjennom evolusjon, men ved guddommelig inkarnasjon, og er de sinn-fødte sønnene til *Brahma*, som ble skapt for å beskytte alle levende vesener, inkludert guder og mennesker, og de er alltid blant menneskene på jorden (gjennom kontinuerlig gjenfødelse) for å utføre denne oppgaven.
- sahaja manusha** – naturlig menneske, med rett identitet og uten noen forvirring.
- sattva** – den mest subtile av de tre *gunaene*, som representerer en høy grad av manifestasjon. Se *guna*.
- Shakti** – 'kraft', 'energi'; det dynamiske aspektet av det Absolutte; det kvinnelige prinsipp; Shivas motpart. Se *Shiva*.
- Shiva** – 'som inneholder alt'; det statiske aspektet av det Absolutte. Se *Shakti*.
- tamas** – den groveste av de tre *gunaene*, som representerer en lavere grad av manifestasjon; materie, mørke, inaktivitet. Se *guna*.
- turiya** – «det fjerde bevissthetsplan»; den transcendentale eller superbevisste tilstand, hinsides de tre vanlige bevissthetstilstandene – våken, underbevisst og ubevisst; «Rishi-tilstanden» eller realisert. Se *rishi*, *nirvikalpa samadhi*.

Fortsettelse følger i neste nummer neste uke.